

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **K. B.**, zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem AK Praha 9, Čihákova 871/15, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2013, čj. OAM-106/ZA-ZA06-P10-2011, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím správní orgán neudělil žalobci mezinárodní ochranu, a to s odkazem na ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Ve včasné žalobě žalobce namítal, že splňuje podmínky § 12, § 13, § 14 tohoto zákona, a to pro účely udělení azylu, splňuje i podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a) a § 14b) zákona o azylu. V doplnění žaloby je pak namítáno, že správní orgán nezjistil stav věci žalobce způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, ani v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, došlo tak k porušení ust. § 2 a § 3 správního řádu. Žalobce nesouhlasí s hodnocením bezpečnostní situace v Kyrgyzstánu správním orgánem, žalovaný se zabýval obsáhle vývojem politické situace od období mohutných násilností a státního převratu v r. 2010, tedy doby, kdy žalobce ze země uprchl a odkazuje v tomto směru na několik zpráv. Zcela však

opomněl zmínit žalostný stav vymáhání spravedlnosti a celkově nefunkční justici v zemi. Přes uvedená tvrzení a nepopíratelně lepší politickou situaci v zemi původu se žalobce domnívá, že mu v případě jeho návratu do Kyrgyzstánu nebude zajištěna dostatečná ochrana před hrozícím nebezpečím, zejména ze strany určitých skupin spoluobčanů, a to proto, že není funkční policie (jak ostatně sám žalovaný v rozhodnutí uvádí....), ale zejména i s ohledem na nefunkční justici. V tomto směru žalobce odkazuje např. na zprávu Human Rights Watch ze srpna 2013 – Kyrgyzstán 3 roky po násilnostech – výsměch justici, nebo zprávu Amnesty International z 8. 6. 2012 – Kyrgyzstán – Justice on hold, ale i další, v rozhodnutí citované podklady. Z nich však žalovaný cituje najmě pasáže, týkající se politické situace a stranického systému v Kyrgyzstánu, což pro situaci žalobce nelze považovat za zcela relevantní. Žalobce s hodnocením žalovaného, kterým nebylo shledáno jeho pronásledování či ohrožení nesouhlasí, ani s hodnocením jeho vztahu k bývalému premiérovi. Opakovaně uvedl, že směnárna patří vládnoucí skupině Kyrgyzstánu, resp. přímo premiérovi, toto bylo veřejně známo, bylo tak patrné, že tam pracují příslušníci této skupiny či jejich sympatizanti. Tito lidé jsou však dodnes v zemi obětmi násilných trestných činů, a často nefungující policie s nefungující justicí dává žalobci důvod pro obavy o vlastní život pro případ návratu. Konečně, určitou možnost příštích ústrků v tomto směru nevylučuje ani žalovaný. Přiznává jako nepochybně objasněné, že žalobce byl ve směárně kontaktován skupinou osob, které mu zabavily auto a požadovaly na něm pod pohrůžkou peníze. Žalovaný pak dovodil, že nebyl zjištěn pro takové jednání politický důvod ze strany pachatelů, a v rozporu s tvrzením žalobce uzavřel, že motivem pachatelů nepochybně nebyla politická příslušnost žalobce k určité skupině, ale evidentní snaha jiných skupin obyvatelstva se na nastalé situaci obohatit. Jedná se však o dohady a konstrukce správního orgánu. Žalobcovo přepadení s výhrůžkami fyzické likvidace nelze označit jako ústrky, neboť během tohoto trestného činu a po jeho spáchání se žalobce začal cítit silně ohrožen na životě, takže byl nucen prchnout ze země původu. Žalobce pak apeluje na žalovaného, a to v souvislosti s jeho připuštěním, že nelze vyloučit, že by se mohl stát po návratu do Kyrgyzstánu obětí ústrků, v tom smyslu, že pokud žalovaný považuje za takové ústrky vydírání ozbrojenými skupinami osob spolu s okrádáním a hrozbami smrti, že zřejmé, že u žalobce existují azylově relevantní důvody. Pokud pak vzal žalovaný za prokázané, že žalobce pracoval pro bývalého nejvyššího politika Usenova (mezitím v nepřítomnosti odsouzeného k 15 letům vězení) v jeho směárně, pak zcela nesprávně vyhodnotil a pojmenoval toto spojení jako „určitou nepřímou vazbu“. Mnozí spoluobčané se domnívají, že ve směárně docházelo k nepoctivým praktikám politika, který přes ni mohl transferovat a prát černé peníze, žalobce se důvodně obává, že se neoprávněný hněv těchto lidí obrátí proti němu a bude buď z hněvu na Usenova zabit, nebo se budou domnívat, že skryl neexistující peníze. Spojení žalobce a bývalého politika a zcela zřejmé a nesporné. Některé skupiny spoluobčanů jsou tedy pro žalobce případným zdrojem nebezpečí, toto i nadále přetrvává, v některých lidech mohou být vyvolány představy o uschovaném majetku bývalého režimu a současný státní aparát není schopen zajistit jeho bezpečí. Žalobce se neobává trestu smrti ze strany současné státní moci, již v prvním pohovoru uvedl, že by mohl být zabit buď bezpečnostními složkami Kyrgyzstánu, nebo jinými nespokojenými lidmi, podobnými skupině Almaz. Policie není schopna a často ani ochotna ochránit některé jedince, mezi něž se žalobce počítá díky zjevnému a veřejně známému propojení s bývalým režimem. Žalobce poukázal na důvody, které by mohly být relevantní pro posouzení udělení azylu či doplňkové ochrany, bylo věcí správního orgánu, aby zajistil dostupné informace o zemi původu,

zejména fungování práva a justice ve vztahu k ochraně osob, spojených s bývalým režimem politického uskupení Ak-žol. S hodnocením správního orgánu však nesouhlasí, toto není přesvědčivé a věrohodně neprokazuje, že žalobci žádné ohrožení nehrozí. Žalobce proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Na náhradu nákladů řízení účtoval zástupce žalobce náklady právního zastoupení, o nichž soud rozhodl samostatným usnesením.

Z písemného vyjádření žalovaného správního orgánu ze dne 25. 2. 2014 vyplývá nesouhlas žalovaného s žalobními námitkami, správní orgán odkazuje na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jeho výpovědi, informace o zemi původu, jakož i na samotné rozhodnutí ve věci. Správní orgán zjistil skutečný stav věci, zabýval se podrobně všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, které považuje za zcela dostatečné. Žalobce nikdy nebyl členem žádné politické strany, organizace či hnutí, v zemi původu nevykonával žádnou veřejně politickou činnost, skutečnost, že měl ve směnárně bývalého premiéra Usenova pracovat jako obyčejný zaměstnanec, nelze podřadit pod ust. § 12 zákona o azylu. V případě přepadení žalobce neznámými osobami rovněž nebyl shledán žádný politický motiv, nýbrž motiv zjištěný, kdy osoby požadovaly finanční prostředky. Jedná se tak o kriminální záležitost bez dalších motivů. Sám žalobce v průběhu přípravného řízení připustil, že se na nelegální činnosti směnárny podílel, proto jeho možné trestní stíhání v případě návratu do země původu nelze hodnotit jako politicky motivované. Žalobce se se svými potížemi v Kyrgyzstánu rovněž nepokusil obrátit na příslušné státní orgány s žádostí o pomoc, proto nemůže tvrdit, že by mu tato byla odmítnuta. Po návratu do země původu rovněž nemusí žít v místě, kde pracoval ve směnárně, čímž předejde zmiňovaným obavám z možného opakovaného útoku vůči své osobě. Svůj případ žalobce nedoložil jediným hodnověrným důkazem. Pokud se hovoří o práci kyrgyzské policie či justice, ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v této zemi ze dne 19. 4. 2013 mj. vyplývá, že v současné době se v kyrgyzských věznicích nachází téměř 10.000 osob, z čehož je zřejmé, že místní policisté a justice problém kriminality efektivně řeší a v případě obdobných potíží se na ně žalobce může obrátit s žádostí o pomoc. V této souvislosti tak nelze hovořit o žalostném stavu vymáhání spravedlnosti a celkově nefunkční justici a policii v zemi. Žalobce nebyl v průběhu řízení zkrácen na svých právech, podmínky udělení azylu či doplňkové ochrany nesplňuje, žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Náhradu nákladů řízení žalovaný neúčtoval.

Ze správního spisu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany **dne 5. 4. 2011**, uvedl, že je občanem Kyrgyzstánu, téže národnosti, v zemi původu žijí jeho rodiče. Do dubna 2010 pobýval žalobce v Biškeku v Kyrgyzstánu, poté rok v Rusku. V červenci 2010 ztratil v Moskvě všechny doklady, i CP. Je islámského vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, vojenskou službu nevykonával, z této se vyplatil. Má VŠ vzdělání, pracoval 3 roky jako montér. Jako důvod své žádosti uvedl, že se v poslední době zabýval nelegální výměnou valut, pracoval pro známého veksláka Danjara Usonova, hrozilo mu nebezpečí od státu a příslušníků strany Ak Jol. Musel utéct, v té době panovalo v zemi bezvládí, nedalo se poznat, kdo je s kým. V r. 2008 byl předsedou vlády Usonov, všichni se ho báli, proto žalobce nikdo neprověřoval, konkurencí byl přitom podezříván z toho, že „akjolovec“. Žalobce však členem této strany nebyl a političtí konkurenti mu vyhrožovali. V Kyrgyzstánu je bezvládí, kdyby se tam vrátil, tak ho zabijí. Zde žádá o

dočasnou ochranu, než se v zemi původu situace uklidní. Trestní stíhání proti žalobci nikdy vedeno nebylo, má zdravotní problémy od stresu, bolí ho hlava a žaludek. Správní orgán provedl s žalobcem pohovor dne **7. 4. 2011**, žalobce uváděl, že 14. 4. 2010 odjel vlakem do Moskvy, odkud po roce odjel po domluvě s jakýmsi Uzbekem kamionem do Prahy. V Moskvě pracoval na tržišti, bydlel u známých. Doklady nosil v taštičce přes rameno, neví, jak je možné, že mu je někdo mohl ukrást. Nové doklady nevyřizoval, byl uprchlíkem, pobýval tam nelegálně. Dal průvodčím ve vlaku 300 USD, aby nemusel vyplňovat prohlášení, po kterém by se musel do tří dnů v Moskvě přihlásit. ČR si žalobce vybral na internetu, je zde klid a demokracie. V zemi původu ukončil ve vesnici Šabdan střední školu v r. 2002, nastoupil na polytechnickou univerzitu v Biškeku, studoval do r. 2007 obor elektrotrafostanic. Od r. 2003 do r. 2006 pracoval jako montér, pak ho pozval Maksat Kedilbekov, pravá ruka Danijara Usenova, aby pracoval ve směnárně na důležité ulici Sovětskaja- Čujskaja v Biškeku. Jednalo se o důležitého politika, takže je nikdo nekontroloval, dalo se tam slušně vydělat. Kadilbekov měl na starosti byznys Usenova, do r. 2008 žalobce úspěšně pracoval ve směnárně. V r. 2008 se stal Usenov premiérem, Maksat žalobci nabídl, aby se stal členem jeho strany Ak-žol, což žalobce odmítl. S Usenovem žádné kontakty neměl, všichni z konkurence si ale mysleli, že členem strany je. Po revoluci v dubnu 2010 ale byli všichni členové strany považováni za špatné, 7. 4. 2010 vzal Maksat všechny peníze ve směnárně, dva zaměstnanci ani nepřišli, odešel domů také. Druhý den tam již byli příznivci skupiny Almaz, sebrali žalobci auto a chtěli po něm 50 tisíc USD, byl zbit. Nechápal, co se děje, politikou se vůbec nezabýval. Měl vzkázat Maksatovi, aby připravil ony peníze, jinak se má každý starat o svou hlavu, čímž žalobci otevřeně vyhrožovali. V té době byli všichni proti straně Ak-žol, i policie. Žalobce poté změnil v Biškeku bydliště, Maksat ale měl vypnutý telefon a dozvěděl se od známých, že uprchl ze země. Bývalý spolužák žalobce, který pracoval v televizi, žalobci sdělil, že všichni členové Ak-žol budou zadrženi nebo zabiti, žalobce byl v těchto kruzích známý, všichni ho za člena strany považovali. Známary mu proto radil, aby na nějaký čas zmizel. Kolem 12. 4. 2010 už lid tlačil na všechny členy strany, mohl je zbit kdokoli. Žalobce se o politiku nikdy nezajímal, chtěl svůj byznys, bál se o život, proto využil nabídky pomoci s vycestováním. V Rusku je ovšem hodně Kyrgyzů, je tam obdobná situace, je to tam těžké, když přišel o doklady, pracoval jako skladník v obchodě jednoho Ázerbájdžánce, ale rodný list nestačil ani k zaměstnání, měl by problémy. S rodiči žalobce hovořil jednou z Moskvy a jednou po příjezdu do ČR, více je nechce kontaktovat, aby neměli zbytečné problémy kvůli jeho pobytu v zahraničí, až bude v zemi klid, bude je kontaktovat. Zabít by ho mohly bezpečnostní složky Kyrgyzstánu, také skupiny, podobné Almazu, jsou to nespokojenci, žádali peníze, které jim nedal. Za nové situace by mohla být ustavena složka, jako nyní v Rusku místo milice policie, ale je to malá pravděpodobnost. Myslí si o něm, že se buďto na činnosti Usenova a Kedilbekova podílel, nebo alespoň věděl, o co šlo. V zemi původu stále není stabilní situace, operují tam ozbrojené skupiny a jsou zabíjeni lidé. Dne **30. 9. 2013** byl pak žalobce seznámen s podklady, které správní orgán shromáždil za účelem zhodnocení jeho situace v zemi původu, uvedl, že tam nemůže odjet, zabili by ho, obyčejný člověk může být zatčen, policie může využít bití a mučení. Během pobytu v Rusku přišel o zdraví, měl tuberkulózu, byl to pro něho šok, nyní je jeho zdravotní stav dobrý. Dlouhodoběji se neléčí. Žalobce nedoplnil podklady, ani jejich doplnění nežádal.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75

odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaná pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů

osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Po přezkoumání věci dospěl soud k závěru, že podstatou sporu mezi účastníky řízení je ta skutečnost, že žalobce je přesvědčen, že atak skupinky lidí, kteří mu vzali auto a žádali po něm peníze, lze přičíst automaticky skutečnosti, že směnárna, v níž pracoval, patřila vysokému státnímu funkcionáři, který po událostech v zemi v r. 2010 ze země odešel, žalobce tak apeloval na politický podtext události, byť uváděl, že on sám o politiku žádný zájem nejevil a do strany svého zaměstnavatele nevstoupil. Žalovaný naopak situaci hodnotil jako kriminální čin, se zjištěným motivem, kterému politický podtext azylově relevantního charakteru přičíst nelze. Soud je přesvědčen, že hodnocení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, provedené v napadeném rozhodnutí žalovaného, je správné. Z popsanych skutečností shora je patrné, že žalobce nebyl nikdy politicky činný či aktivní, sám připustil, že pracoval pro „známého veksláka“, čímž naznačil, dle přesvědčení soudu, že směnárna, v níž pracoval, mohla sloužit pro ne zcela legitimní postupy a praxi. Pokud tedy došlo k situaci, kterou žalobce popsal jako určitý útok soukromých osob na jeho majetek, soud nemohl jinak, než se zcela přiklonit k hodnocení takového jednání žalovaným, s tím, že politika mohla v tomto případě sloužit pouze k dočasné ochraně majitele směnárny v tom smyslu, že byl jedním z představitelů moci, která byla událostmi v r. 2010 svržena. Je tak patrné, že uvedenou skutečnost nelze hodnotit jako pronásledování žalobce za uplatňování politických práv a svobod, jednoduše z důvodu, že žalobce žádná politická práva a svobody v daném případě neuplatňoval a popsany útok pak nelze vyhodnotit ani jako azylově relevantní pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu, kdy se za takové pronásledování považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za takové pronásledování je pak možno považovat i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany, či organizace (viz výše) nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu. Podmínky ust. § 12 písm. a) zákona o azylu naplněny nejsou.

Obdobně pak ovšem nelze uzavřít, a to z uvedených důvodů, ani že by v dané věci byly naplněny podmínky ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy, že by žalobce popsany událostmi mohl tvrdit, že má důvodné obavy z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož má občanství. Jak správně uzavřel žalovaný, v případě žalobcem popsané události se jednalo o snahu skupinky občanů se obohatit, případně vymoci jakousi dlužnou částku, což však nelze označit za pronásledování z azylově relevantních důvodů. Žalobce ani toto jednání nikde

neoznámil, nelze tak uzavřít, že státní orgány by mu nebyly schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu či pomoc. Na str. 4 napadeného rozhodnutí se pak žalovaný, dle přesvědčení soudu, s touto argumentací vypořádal dostatečným způsobem a s jeho závěry se soud ztotožnil.

Podmínky ust. § 13 zákona o azylu žalobce nesplňuje, o humanitární azyl žalobce nežádal, neuváděl ani žádnou skutečnost, kterou by bylo možné takto hodnotit, pokud se jedná o skutečnost, že u něho byla diagnostikována tuberkulóza, je potřebné připomenout, že žádný lékařský nález žalobce nepředložil a sám uvedl, že dlouhodobě se s ničím neléčí, jeho zdravotní stav tak jistě podmínky, hodné zvláštního zřetele v azylově relevantním smyslu nenaplnuje.

Žalobce nesplňuje podmínky ust. § 14b) zákona o azylu, a pokud se jedná o podmínky ust. § 14a) cit. zákona, které žalovaný hodnotil na str. 5 – 9 svého rozhodnutí, soud dospěl po přezkoumání věci k obdobnému závěru jako správní orgán. Soud připomíná, že žalobce sám ve své žádosti uvedl, že na zdejším území pouze potřebuje překlenout určité období, než v zemi jeho původu dojde ke zklidnění situace, která tam vznikla v událostech r. 2010. Na str. 6, 7 i 8 cit. rozhodnutí žalovaný vyargumentoval, proč žalobce není relevantně ohrožen uložením či vykonáním trestu smrti, takové tresty v zemi původu nejsou. V dalším pak hodnotí vcelku velmi podrobně, a na základě aktuálních podkladových zpráv a informací, které jsou součástí správního spisu a s nimiž byl žalobce řádně seznámen, jak uvedeno shora, současnou celkovou i politickou situaci v Kyrgyzstánu. Tamní situace se zcela jistě od r. 2010 zklidnila, přes určité tamní potíže však zcela jistě nelze uzavřít, že by žalobce byl tamními poměry ohrožen při návratu mučením, nelidským či ponižujícím zacházením či trestáním, správní orgán toto podrobně hodnotí jak ve vztahu k policejním a státním institucím, tak i vůči fyzickým osobám. Jednak je též potřebné přihlídnout k tomu, že od doby, kdy žalobce opustil zem původu, uplynula vcelku dlouhá doba, správným je pak i poukaz žalovaného na skutečnost, že žalobce není nucen navrátit se do místa, kde by se mohl případně cítit jakkoliv s ohledem na minulost ohrožen a kde ho lidé dobře znají. Jeho situaci správní orgán podrobně popsal, vyhodnotil a vyargumentoval svůj závěr, správně pak poukázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu v Brně na str. 7 a 8 vydaného rozhodnutí. Žalobce nebyl aktivním členem strany Ak-žol, nebylo proti němu vedeno žádné trestní řízení, dle podkladových informací žadatelům o mezinárodní ochranu v zahraničí nehrozí při návratu do země původu žádné nebezpečí. Z podkladových zpráv pak zcela jistě nelze uzavřít oprávněnost žalobní námitky o naprosté nefunkčnosti policejního aparátu či soudů. Soud proto po přezkoumání věci nedospěl k závěru o azylově relevantním ohrožení žalobce pro případ návratu do vlasti. Soud je přesvědčen, že ve správním řízení ve věci žalobce nedošlo k žádné vadě, neshledal ani žádnou nezákonnost, žalobu proto zamítl jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval a zástupci žalobce byla odměna právního zastoupení žalobce přiznána samostatným usnesením, jak uvedeno shora.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 13. října 2014

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně